

NÁRODNÍ PARKY UTAHU – ČÁST DRUHÁ

„CANYONLANDS“ A „NATURAL BRIDGES NATIONAL MONUMENT“

pátek 12. září

Canyonlands

Canyonlands neboli země kaňonů patří mezi parky, které jsme v Utahu navštívili, k těm náročnějším. Jen málo se dá prozkoumat autem a tak je nutno za krásnými vyhlídkami vyrazet na kratší či delší traily. V parku a jeho

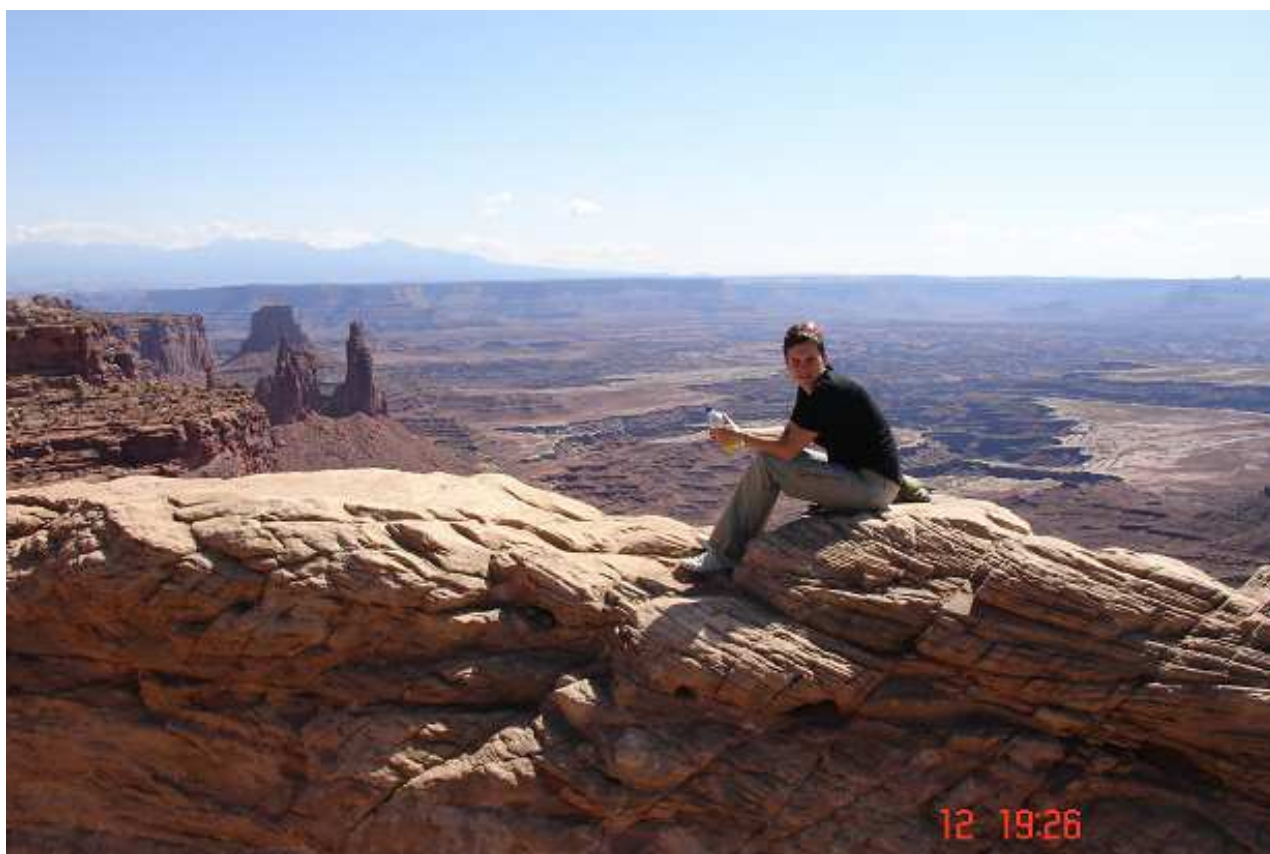
blízkém okolí jsou pouze tzv. primitivní kempy samozřejmě bez sprch a často i bez kohoutku s vodou. Takže po ránu žádná horká sprcha, ani cafe latte s koblíhou, ale pěkně studené fazole z konzervy, na záda batoh s vodou a hurá do skal. No, co vám máme vykládat...

Park má tři části: Needles (jehly), Maze (labyrint) a Island in the Sky (ostrov v oblacích). Názvy opravdu mluví za vše. Labyrint je dostupný jedinečně pěšky a Jehly plné špičatých skal pěšky nebo terénním autem.

My jsme si vybrali nejnavštěvovanější část – Ostrov v oblacích. Tím ostrovem je myšlena náhorní plošina, která převyšuje zbývající část parku a je z ní tedy nádherný výhled na Green river (Zelenou řeku), řeku Colorado a v dálce se rýsují i Jehly a Labyrint.

Edward Abbey (spisovatel) o Canyonlands:

„...nejvíce neobydlená, nejméně vyvinutá, nejméně zlepšená, nejméně civilizovaná...

...nejsušší, nejnepřátelštější, nejosamělejší, nejvíce stroze holá, neúrodná, dezolátní a divoká část státu Utah – zdaleka nejlepší.“

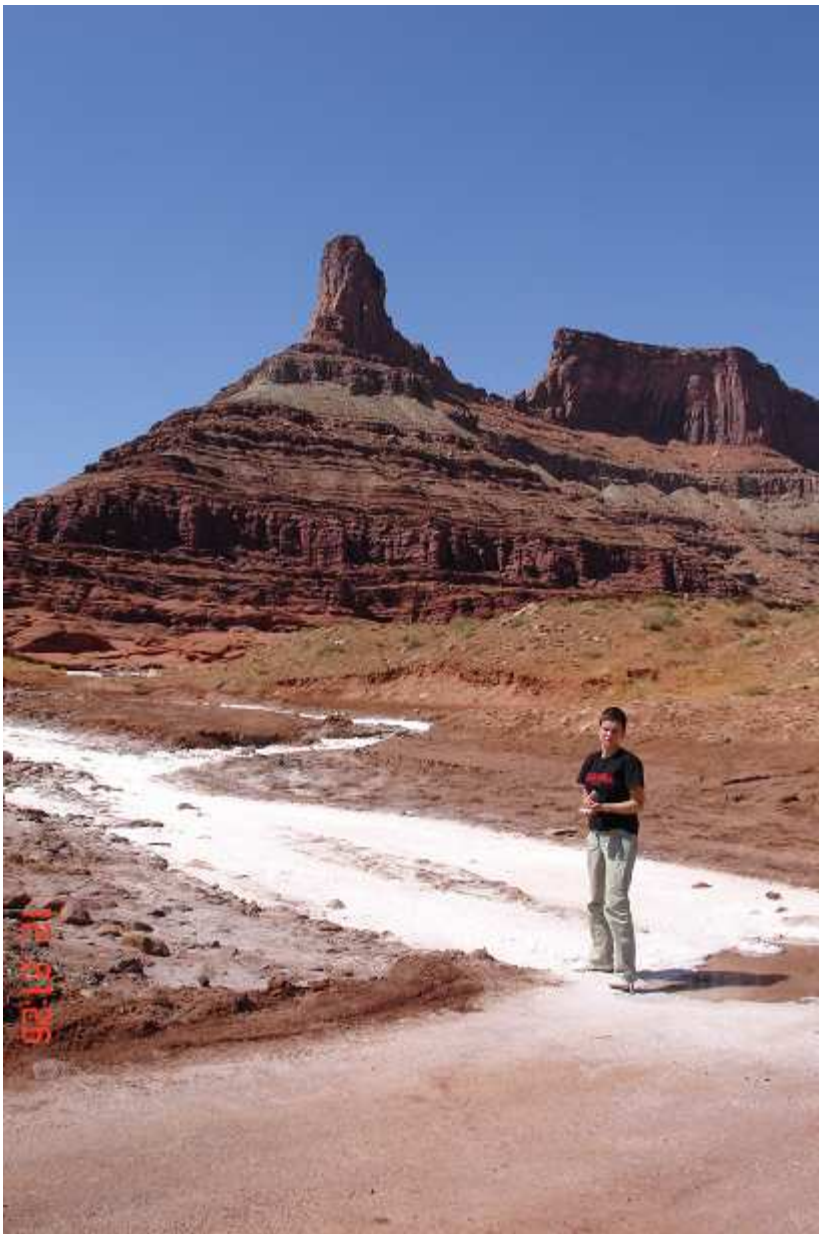
Ta poslední dvě slova tohoto zcela pravdivého citátu bych osobně po dnešní odpolední zkušenosti klíďo vynechala. To David ovšem ne. Mohli jsme jet z Canyonlands po normální rovné čisté silnici, ale to bysme neviděli kaňon z rozpraskaného, suchého a rozžhaveného dna. Proto jsme si jednohlasně (ha ha ☺) zvolili sice tu horší, ale zato delší cestu, určenou pouze pro auta s pohonem na všechna čtyři kola neboli off road či jak se tomu říká.

Jaká to krása drncat dvě hodiny v padesátistupňovém horku po prašné hrbolaté cestě a dokázat si, že naše auto NA TO MÁ! Naštěstí všechno má svůj konec a tak jsem se i já dočkala chladného vlkého vzduchu v prádelně ☺ v městečku Moab.

Green River – zelená řeka na dně Canyonlands

Jedna věc se mi ale na cestě moc líbila – měli jsme možnost si zblízka prohlédnout těžbu soli. V obrovských jezerech krystalizovaly (mé chabé znalosti chemie mi říkají, že toto sloveso docela sedí) na hladině bílé hroudy. Jednu z nich jsem sebrala a ochutnala. Trochu jsem se bála, zda to není výrobná nějakého bílého jedu, ale žiju a bylo to slané – takže to byla sůl ☺. Pár hrudek jsme si uloupili a pokusíme se je propašovat na ukázkou domů. Ta těžba soli asi probíhá tak, že se zalije kus území vodou a jelikož tam bylo moře, je v půdě spousta soli, která v té vodě z nějakého důvodu vyplave na povrch. Pak se voda vypaří, sůl se nějak sebere, vyčistí, vysuší, namele, nasype do pytlíku a doveze do obchodáku. Tolik mé představy ☺.

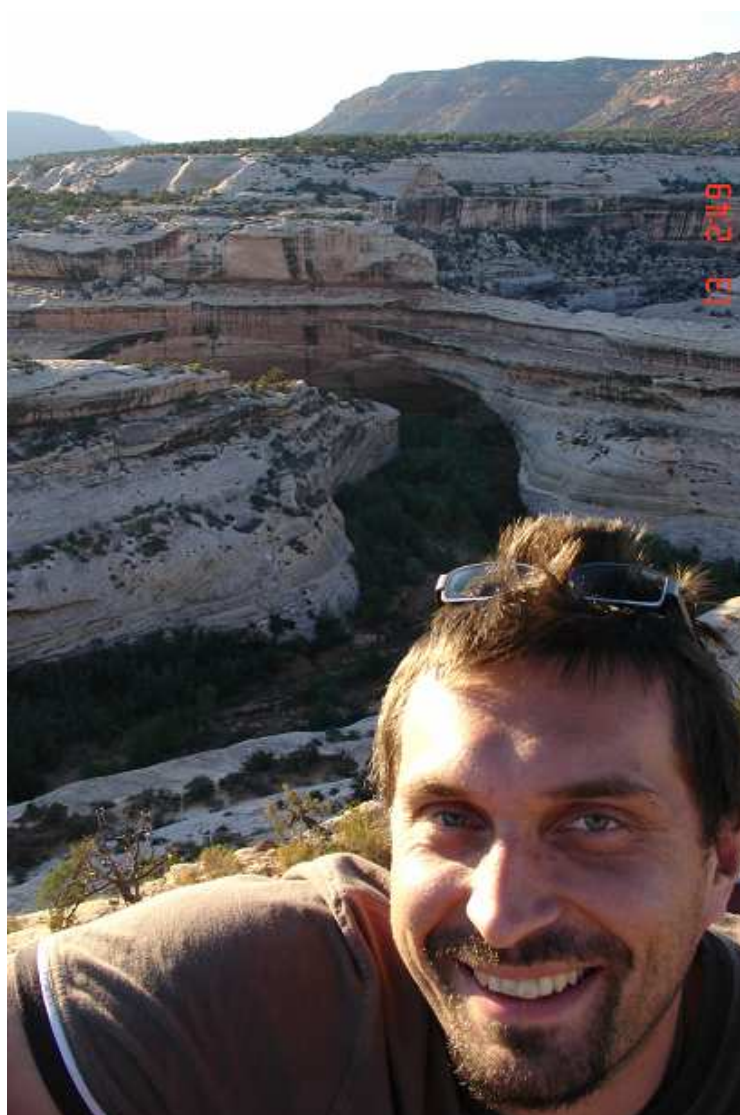
V Americe, tam vám jsou včely jako koně. A co úly? No úly tam maj normální... Něco podobného vám budeme po našem návratu vyprávět. A u toho si vezmeme do huby horkej brambor ☺.

Cestou z Canyonlands k jezeru Lake Powell (tam dnes budeme spát) jsme si ještě „stručně“ prohlédli tři přírodní

oblouky národního monumentu Natural Bridges. K obloukům Sipapu, Owachomu a Kachina Bridge vedou od silnice krátké procházky a pohled je to opravdu pěkný.

My jsme po včerejšku a dnešku už sice byli trochu přeobloukovaní, ale ke všem jsme se nakonec zašli podívat. Podle našeho průvodce totiž tyto oblouky postupně erozí ubývají a je možné, že brzy úplně zmizí.

O tomhle pravém americkém buvolovi, který sledoval provoz na silnici David tvrdí, že je to bejk. No nevím...